

Ung & Utryg

F

orord af Ungdomsrådet

I forbindelse med Ungevisionsugen 2021 i Middelfart Kommune har Middelfart Ungdomsråd valgt at sætte fokus på diskrimination og negativ forskelsbehandling.

Ungdomsrådet har i den forbindelse bedt unge i Middelfart beskrive deres oplevelser med diskrimination og intolerance.

Teksterne i denne folder indeholder unges oplevelser med diskrimination, men hvordan de unge har valgt at udtrykke oplevelserne er vidt forskelligt. Nogen har udtrykt sig i form af digte, fiktion, dagbogs lignende tanker eller noget helt andet.

Denne folder er udformet, hverken for at udskamme eller overdramatisere, men i stedet som en anderledes måde at sætte fokus på, at diskriminationen kan have mange ansigter. Vi håber at folderen kan give unge, som oplever diskrimination en forståelse for, at de ikke er alene samt være et indslag i undervisningen og skabe grobund for gode givtige diskussioner, når vi skaber Verdensborgere, i folkeskolens overbygning.

God læselyst Middelfart Ungdomsråd

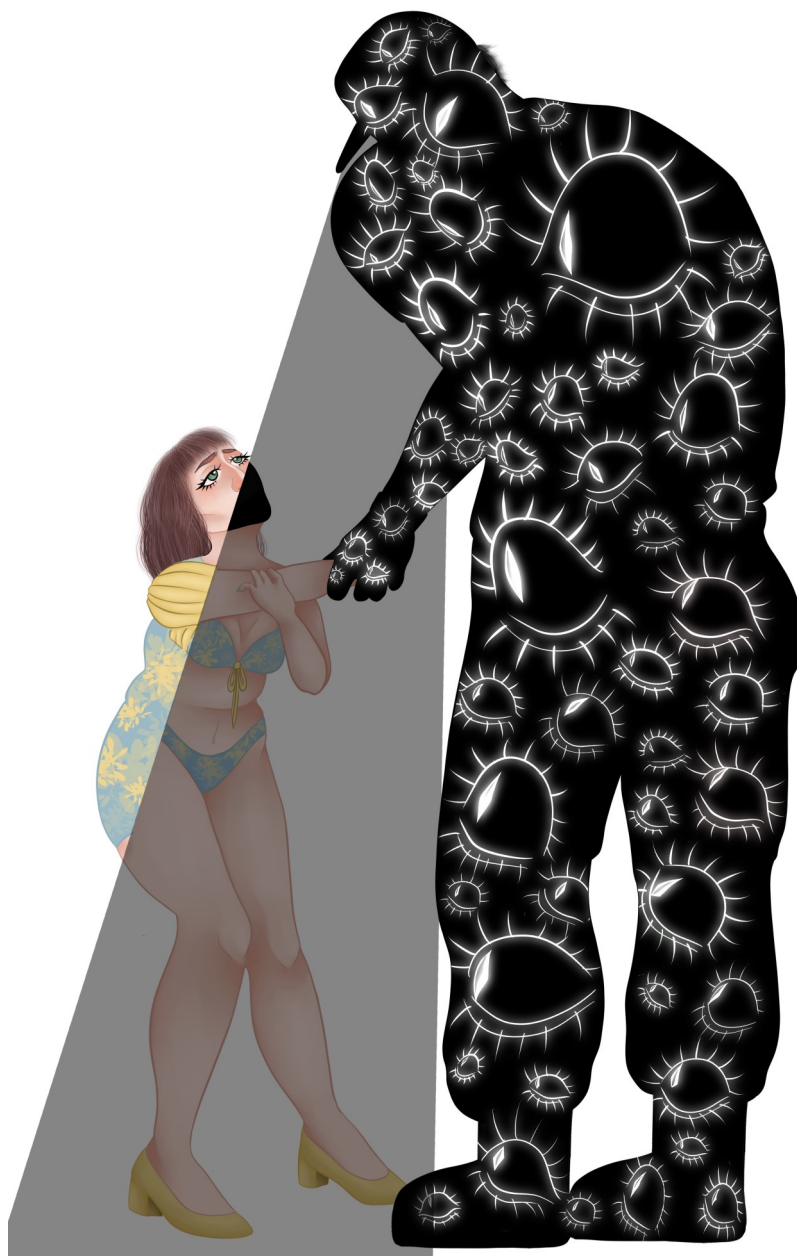
Denne folder skal bare leve og budskabet skal spredes. Derfor må man fotokopiere denne folder, så tosset man vil.

Illustrationerne i denne folder er skabt af Frederikke Amalie Pedersen

Som kvinde oplever man mange typer diskriminerende adfærd. Der er jo de mindre ting. Som at din lærer siger, at kvinder ikke ved noget om det her emne. Eller at din familie kalder dig en naiv lille pige, men din lillebror er velkommen til at deltage i familiedebatten.

Det er også, når du står ude foran en klub med dine venner, drengene bliver lukket ind, men du bliver holdt tilbage. Ude på den mørke gade står man overfor en stor dørvagt, der påstår at du skal betale indgangen lidt anderledes end de andre. Han holder hårdt fat om din arm. I hans øjne er du intet andet end et objekt - lavet til at føje for hans lyster. Indtil dine venner kommer ud for at hente dig. Han kan se at du allerede er "ejet" af nogle andre. Du slipper. Den her gang. Mit "nej" betyder intet. Mit "stop" betyder intet. Og hvordan de har ødelagt mit liv, betyder intet.

E_n af dem

Det siges, at der ikke findes racisme her på planeten Edikos. Selvom størstedelen er grønne, mens jeg er blå, er der ingen forskel.

Det prøver jeg at huske på, når jeg går ned ad Friosgade og drejer til højre ind ad den lille gyde. Denne smutvej fører hele vejen hjem. Om dagen finder solen vej gennem trækroneerne, der omkranser gyden, og om natten lyser to svage gadelamper den korte strækning op. På begge tidspunkter sørger jeg for at kigge op fra jorden og smile stort hver gang, et ældre individ kommer gående imod mig. For de blå væsner som mig, har ikke altid det bedste ry. Heller ikke her. Det ved vi alle godt. Men selvom jeg er blå, er jeg ikke én af dem.

Jeg har en stor mund. Den har jeg arvet fra mine forældre. Den har mange af os blå, og vi kan spise og snakke ligesom alle andre. Men når de grønne gør grin med min blå mund, så er den ikke så stor. På legepladsen, arbejdspladsen, rumskibsholdepladsen. Jeg husker, at det bliver sagt i sjov, og hvis jeg har glemt den manglende alvor, skal de nok minde mig om den. Det er ikke for at ødelægge den gode stemning... men hvor stor er forskellen?

Når nogle af de grønne bliver meget sure på mig, siger de, at jeg skal "tage tilbage til, hvor jeg kommer fra" – at jeg skal "smutte hjem". Så skal jeg vel bare ned af Friosgade og til højre ad smutvejen? Det synes de ikke, er så sjovt.

De siger, at der ikke findes racisme her på Edikos. Men de siger så meget. Ord dikterer. Ord styrer. Og vores planets ordstyrere skal tage ansvar for deres munde.

Hvis jeg var diktator, skulle vi alle leve i harmoni.

Jeg får altid så meget ros, når jeg er til zumba

Flot du tør vær med
Sikke du kan bevæge dig

Du må være træt nu, flot du
forsætter

Bare at blive ved, kiloene
kommer til at rasle af

Jeg er stor, men jeg er sund, jeg
er rask og jeg er i bedre form end
de fleste

Jeg skammer mig ikke over min
krop og det behøver du heller
ikke

Selvom jeg er født og opvokset i Danmark, lever efter danske værdier, tager en højere universitetsuddannelse og engagerer mig i det danske lokal og unge miljø, så vil få mennesker stadig kigge på mig og tænke, der kommer perkeren gående, hvad mon han har sneget ned i lommerne i dag. Så det er derfor jeg går med hænderne oppe af lommerne når jeg er i genbrugsbutikker, og det er derfor jeg smiler og siger pænt hej på dansk når jeg går ind i smykkeforretninger - for det sidste jeg vil have er, endnu engang at blive stoppet på vej ud af butikken af vagten, der lige vil tage et kig. Jeg tager det aldrig hårdt, men det er svært nogen gange ikke at svare igen, men hvis jeg gør, så beviser jeg ligesom deres påstand om uartig opførsel. I stedet så prøver jeg, og andre som mig, helt passivt at leve efter små regler, som "ingen hænder i lommerne i butikken", for at undgå at give nogen en grund til, at komme med nedladende kommentarer.

Desværre har jeg ikke én video, hvor en står og skriger og råber racistiske skældsord mod mig, der kan trende på Instagram i en uge, men det tror jeg heller ikke størstedelen af mennesker der har oplevet diskrimination har. Det er de små hændelser, som i virkeligheden måske slet ikke er så små.

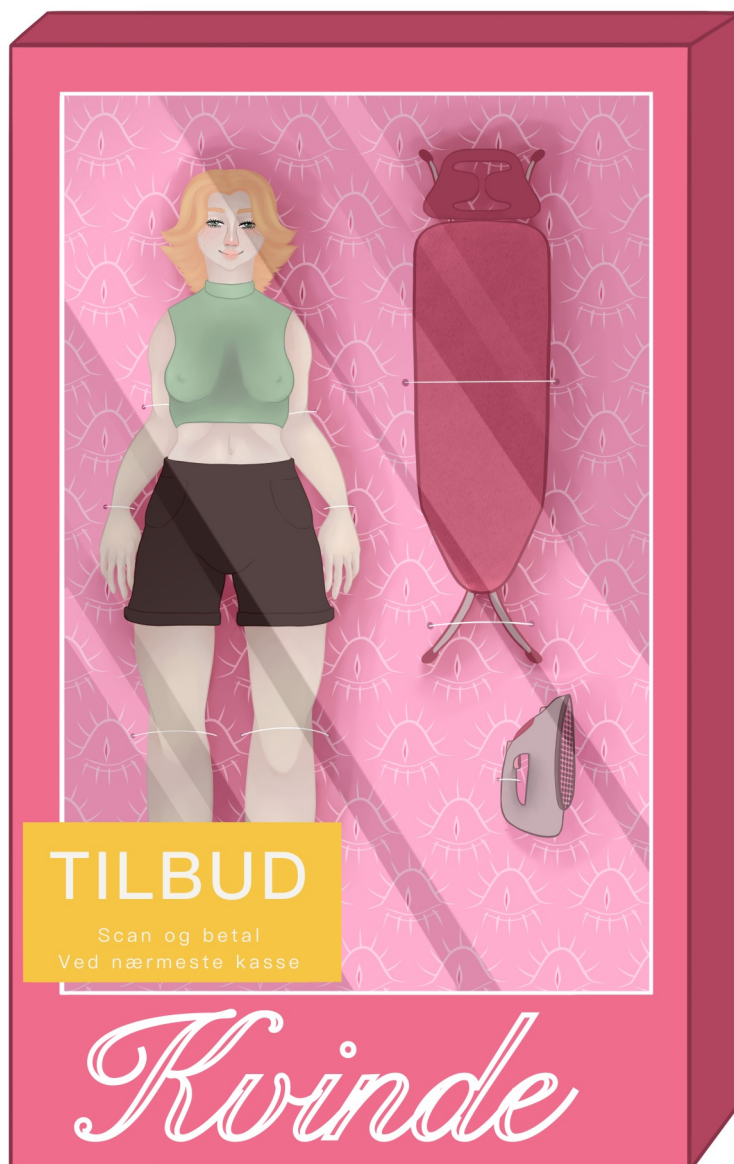
Som ung kvindelig medarbejder i detailhandlen skal jeg lægge øre til mange kommentarer omkring mit køn.

Kommentarer som sikkert er tænkt som sjove, men som ofte føles nedværdigende og ydmygende.

Jeg modtog en halvtresser fra en mand, der venligt sagde "Ja, den er godt nok lidt krøllet" jeg svarede, at det skulle vi nu nok finde ud af, hvorefter han sagde til mig "Ja, du kan jo lige stryge den, det er jo sådan noget husmødre er gode til". Jeg kiggede meget underligt op på ham og sagde, at hjemme ved os, der strøg min far da i hvert fald sit eget tøj. Det syntes han var meget mærkeligt og unormalt.

En anden historie er i form af vores arbejdsuniform. Vi har/havde en t-shirt, hvor der meget harmløst står "Scan og betal". En mand kom hen til mig med sin mobil og kiggede lidt op og ned ad mig, hvorefter han spurgte hvor stregkoden var, da han gerne ville scanne mig og få mig med hjem.

Dette er blot to eksempler af mange, der i nogles øjne måske ville blive betegnet som lidt daglig sjov. Jeg mærker ikke følelsen af en god joke, som jeg kan smile af, men i stedet en undertrykkelse, hvor jeg i situationen føler mig ekstremt magtesløs.

Jeg har altid været bevidst om min farve, og den kontrast som jeg står i i forhold til i Danmark hvor størstedelen har en lysere hudfarve end jeg. Men problemerne kommer ikke af at skille sig ud, jeg elsker min farve og det at jeg ikke ser ud som andre. Der hvor problemet opstår, er når vi mørke konstant bliver mindet om, at vi ikke hører til her, eller laver fejl på grund af vores hudfarve. For mig er det aldrig den store episode, hvor jeg bliver mindet om at jeg er mørk, som sidder i mig, det er de små øjeblikke i hverdagen.

Det er dig som fortæller mig at grunden til at jeg ikke kan finde ud af hvor køen starter i Lidl, er fordi vi nok er vant til bare at gå ud uden at betale der hvor vi kommer fra. Det er dig, når jeg bruger lidt for lang tid med at finde min DSB-billet frem på mobilen, fortæller kontrolløren at det er typisk os udlændinge ikke at købe en billet. Det er dig, som står tæt op af en masse andre i butikken, men når jeg ved et uheld bryder afstanden til dig, så er du i fare for at få Corona, for det er jo os der bragte Coronaen til Danmark i første omgang. Det er dig, vagten ved baren i København, som spørger mig om jeg vil fjerne min hue, når resten af min hvide vennegruppe frit kunne have deres huer og hættetrøjer på inde i baren. Og det er dig, som har haft en dårlig dag, ser mig ved bustoppet og kalder mig en "f**king perker".

Solens stråler er intet i forhold til den varme jeg får fra min kærestes hånd. Hvordan hun holder mig, fortæller mig en million ting. Når hendes tommelfinger kører hen over min hånd, mærker jeg hendes kærlighed. Når hun fletter fingrene ind mellem mine, er hendes glæde lige så meget min som hendes.

Når hun klemmer hårdt ved jeg hun er bange. Jeg er også bange. Fordi når solen går ned kommer monstrene frem. De vil fjerne det sidste lys jeg har. De råber ting efter os, fordi vi smager bedre når vi er bange. Når frygten har sat sig koldt i vores blod og vores stolthed over vores farver forsvinder, der slår de til. Fordi intet fortjener en mands vrede mere end to kvinder der holder i hånd.

